

Verkeerde Verboden

Als Regels Falen

Dr. Alice Dejean de la Bâtie

Dr. Thomas Joyce

Copyright: © Alice Dejean de la Bâtie

DOI: <https://doi.org/10.56675/aet3vv>

ISBN: 9789403769493

Design: DOORLORI / Lori Lenssinck

Verkeerde Verboden

Ais Regels Falen

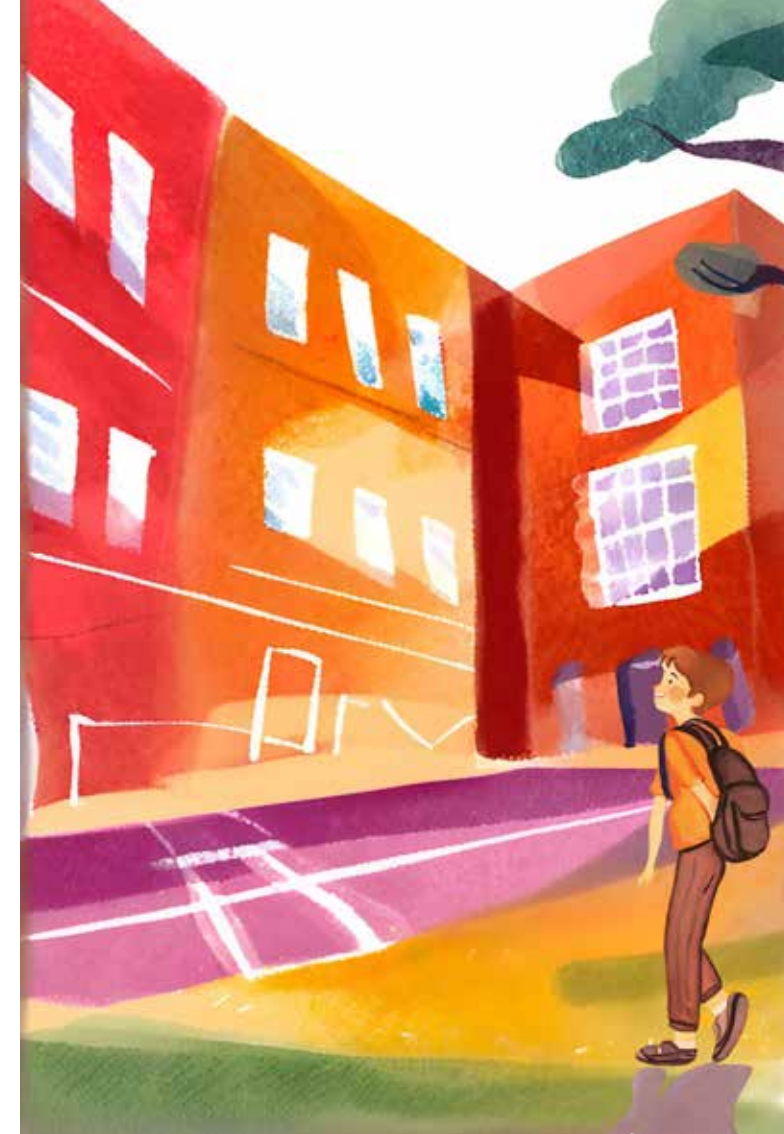
Dr. Alice Dejean de la Bâtie

Dr. Thomas Joyce

Hoofdstuk Een

Waar een mysterieus object op school verschijnt

Toen Alma en Tim die ochtend op school aankwamen, waren ze erg verbaasd om te zien dat de speelplaats helemaal leeg was. Waar waren alle andere kinderen? Normaal gesproken krioelde het hier van klasgenoten die in alle richtingen renden, vrienden begroetten, voetbalkaartjes ruilden of hun leraren over hun weekend vertelden. Gewoonlijk was het schoolplein een plek waar werd gelachen, geroepen en er zelfs ruimte was voor een traan hier en daar. Maar op deze ochtend hing er een onheilspellende sfeer in de lucht.

Plotseling pakte Alma haar broer bij zijn mouw en trok hem mee naar de aula, waar opgewonden gefluister te horen was. Alle kinderen stonden in een kring rond een object dat Tim, die niet erg groot was, niet kon zien. Zonder op hem te wachten, baande zijn zus zich met haar ellebogen een weg door de menigte om het mysterieuze object te bereiken. Een paar duwtjes en wat geplette tenen later stond ze recht voor wat eruitzag als een gigantische koelkast. Achter het glas schitterden verleidelijk roze blikjes met het gouden merk 'Pinkamax' dat helder oplichtte.

“Heb jij dit ooit geproefd?” vroeg een bekende stem. Alma draaide zich om en keek haar vriendin Joan recht in de ogen.

“Nee, jij wel?”

“Eén keer. Mijn lerse nicht Louise bracht het mee toen ze op bezoek kwam. Het is echt lekker.”

“Waar wachten we dan nog op?” riep Alma.

Ze haalde een munt uit haar zak en stopte deze stevig in de gleuf van de machine. Een mechanisch geluid klonk en een roze blikje viel in de uitgiftebak. Vastbesloten pakte Alma het blikje, draaide zich om naar de

verwachtingsvolle toekijkende kinderen, opende het en nam een grote slok. Een heerlijke smaak vulde haar mond, duizenden kleine belletjes kriebelden op haar tong, en voor een kort moment had ze een gevoel van gelukzaligheid. Maar zodra de vloeistof was doorgeslikt, verdween dat gevoel. Onmiddellijk nam Alma nog een slok, en nog een, totdat de laatste druppel op was. Ze hield het lege blikje triomfantelijk in de lucht en riep dramatisch uit: “Heer-lijk!”

Dat was alles wat nodig was. Binnen enkele ogenblikken doorzochten alle kinderen gehaast hun zakken en schooltassen op zoek naar een muntje of twee. Binnen een paar minuten stond er een lange rij voor de nieuwe automaat, en binnen enkele uren was de hele school gevuld met kinderen die de hele dag door het welgeliefde drankje dronken. De vuilnisbakken puilden uit van de roze blikjes, en de leraren merk-

ten al snel een verandering in het gedrag van hun leerlingen. Niet alleen brachten ze al hun pauzes door in de rij voor Pinkamax, maar velen kwamen zelfs te laat in de klas. Het drankje gaf de leerlingen veel extra energie, waardoor klasmanagement onmogelijk werd. Leerlingen konden zich niet langer dan vijf minuten concentreren; ze stonden zonder reden op, praatten luid, speelden met hun pennen en vroegen voortdurend om naar het toilet te gaan. De leraren klaagden bij de directeur, meneer Sobek, die besloot dat er iets moest gebeuren - en snel.

Hoofdstuk Twee

Waar meneer Sobek drastische maatregelen neemt

De volgende maandag kwam Tim alleen op school aan, want zijn zus was ziek. Toen hij de sombere gezichten van zijn klasgenoten zag, wist hij dat er iets mis was. Met een onrustig gevoel haastte hij zich naar de aula en was geschokt om te ontdekken dat de Pinkamax-automaat in het weekend was weggehaald. De lege plek waar het ooit stond was omringd door verbijsterde kinderen met hun armen slap langs hun lichaam. Sommigen hadden zelfs nog steeds een muntje in hun hand geklemd waarmee ze die ochtend een blikje wilden kopen. Op de plaats van de

automaat hing nu een bordje: *“In opdracht van de directeur, en voor het welzijn en de rust van iedereen, hebben leerlingen geen toegang meer tot de Pinkamax-automaat.”*

“Het kan me niets schelen, die stomme automaat!” riep plotseling een kind. Tim herkende Manuel, een jongen uit Alma’s klas.

“We kopen Pinkamax gewoon ergens anders, dat is alles!” vervolgde hij uitdagend.

“Zo simpel is het niet,” antwoordde Joan, die zich bij het groepje had gevoegd.

“Ik hoorde meneer Sobek met een ouder praten en hij legde uit dat de

automaat als experiment naar de school was gestuurd.”

“Experiment?” vroeg Tim. “Wat bedoel je?”

“De Pinkamax-blikjes zijn hier nog niet te koop,” legde Joan uit. “Het bedrijf dat ze maakt, wilde ze eerst op een paar plekken testen om te zien of mensen ze lekker vinden. Daarom hebben ze de blikjes naar de school gestuurd.”

“Om Pinkamax op kinderen te testen!” riep Tim uit.

“Precies,” bevestigde Joan. “In eerste instantie dacht meneer Sobek dat het een leuk idee was, vooral omdat de blikjes gratis waren als hij de automaat op school plaatste.”

“En ons geld dan?” protesteerde Manuel. “Al die munten die ik heb uitgegeven - waar zijn die gebleven?”

“De school heeft het geld gehouden om te betalen voor het eindtoneelstuk,” legde Joan uit.

“de toneelclub repeteert een stuk over...”

“Dat is allemaal leuk en aardig,” onderbrak Tim haar, “maar waar is de automaat nu?”

“Dat is een mysterie,” zuchtte Joan, terwijl ze haar schouders ophaalde.

Hoofdstuk Drie

Waar Alma en Tim een verborgen schat ontdekken

Toen Tim thuiskwam, ging hij meteen naar de kamer van zijn zus. Ze lag nog steeds in haar pyjama, scrolde gedachteloos op haar telefoon terwijl ze een doos gekarameliseerde amandelen, die ze voor haar verjaardag had gekregen, leeg at. In tegenstelling tot hem, die graag de hele dag in bed stripboeken zou lezen, wist hij dat Alma een hekel had aan alleen thuis zijn zonder iemand om mee te praten. Om haar af te leiden, vertelde Tim haar het verdrietige nieuws over de Pinkamax-automaat. “Dit is schandalig!” riep Alma boos uit terwijl ze rechtop in bed ging

zitten. “Dat kunnen ze ons niet aandoen!”

“Ik ben bang van wel,” antwoordde Tim berustend.

“Nou, we gaan niet zomaar toekijken en niets doen,” hield Alma vol.

“Sterker nog, ik heb een idee. Kom op,” zei ze, terwijl ze plotseling opstond en zich begon aan te kleden.

“Je ziet er niet goed uit. Ik denk dat je beter thuis kunt blijven...” aarzelde Tim, die al vermoedde dat zijn zus hem in een avontuur zou meeslepen dat hen waarschijnlijk in de problemen zou brengen.

“Maak je geen zorgen, ik voel me alweer prima!” zei Alma met een brede grijns. “Kom op, wees geen watje.”

Ze pakte twee grote rugzakken die ze meestal op vakantie gebruikten en trok haar jas aan. Nieuwsgierig en een beetje bezorgd volgde Tim haar.

Toen ze bij de school aankwamen, twijfelde Tim opnieuw. Het was ten strengste verboden om na schooltijd de school binnen te gaan. Vermoeid door haar broer's twijfel, duwde Alma de poort open, die op maandagavonden altijd ontgrendeld bleef vanwege de late repetities van de toneelclub. Na een paar seconden aarzelen volgde Tim haar naar binnen.

Het voelde raar om de school binnen te sluipen terwijl de avond viel. Tim kreeg een rilling. De schaduwen van de bomen tegen de schemerende lucht leken enorm en dreigend. Op eens realiseerde hij zich dat Alma niet meer naast hem liep, dus rende hij haar achterna en haalde haar in net op het moment dat ze het gebouw binnenglipte. Ze leidde hem door een doolhof van gangen voordat ze een opslagruimte binnenging en de lampen aandeed. Tim kneep

zijn ogen dicht tegen het felle tl-licht. Toen zijn ogen zich aanpasten, merkte hij een zwakke roze gloed op. Toen hij beter keek, zag hij dat het afkomstig was van een enorme stapel dozen met het opschrift 'Pinkamax'.

"Ik wist het!" riep Alma triomfantelijk uit.

"Hoe wist je dat ze de blikjes hier hadden opgeslagen?" vroeg Tim verbaasd.

"Toen je me vertelde dat Pinkamax hier nog niet werd verkocht, dacht ik dat de school wel een grote voorraad zou hebben gekregen om de automaat bij te vullen," legde Alma uit. "Kom op, help me!"

Ze rende naar de dichtstbijzijnde doos, scheurde hem open... en slaakte een teleurgestelde kreet. De doos was leeg. Wanhopig opende ze de volgende. En de volgende. Maar ze waren allemaal leeg. Gefrustreerd schopte ze tegen de eerste lege doos en sleepte haar broer mopperend mee naar de uitgang.

Ze waren net aangekomen op de donkere binnenplaats toen ze plotse-
ling tegen grote plastic containers aanliepen. Dit waren de vuilnisbak-
ken van de school die de conciërge altijd bij de poort neerzette. Verbor-
gen in het donker, waren ze er bijna tegenaan gelopen.

Tim kreeg opeens een idee. Hij tilde het deksel van een van de bakken
op, reikte naar binnen – en trok een felroze blikje tevoorschijn. Alma
staarde hem vol verbazing aan.

“Je hebt het gevonden!” fluisterde ze opgewonden. “Net op tijd, voordat
de school ze allemaal weggooit!”

Ze opende haar rugzak en begon deze vol te proppen met blikjes. Tim
aarzelde. Was dit echt het juiste om te doen? Stie-
kem de school binnengaan was één ding, maar de
blikjes meenemen was iets anders. Maar, redeneer-
de hij, de school had ze weggegooid, dus blijkbaar
wilden ze de blikjes niet meer. Bovendien zou de
vuilniswagen in de ochtend komen.

Met hun zware rugzakken haastten de kinderen
zich naar huis, opgewonden door hun ontdekking.

Hoofdstuk Vier

Waar vreemde handel op school begint

Alma kon het niet lang geheimhouden en vertelde Joan al snel over haar
gevonden Pinkamax-schat. Haar vriendin smeekte meteen om een paar
blikjes, en al snel ontdekte een andere leerling er een in Joan's tas. Toen
hij haar smekend en jaloers aankeek, stuurde Joan hem naar Alma. Bin-
nen enkele dagen verspreidde het nieuws zich als een lopend vuurtje
door de school.

In eerste instantie deelden Alma en Tim de blikjes gratis uit aan hun
klasgenoten. Maar ze hadden die avond maar ongeveer vijftig blikjes
gered, en al snel gingen ze door hun voorraad heen. Daarom begonnen
ze toen iets selectiever te zijn met wie ze de blikjes gaven.

Sommige leerlingen, die wanhopig Pinkamax wilden blijven drinken, boden zelfs aan ervoor te betalen tegen dezelfde prijs als die in de automaat. Alma en Tim stemden snel in en besloten het geld te gebruiken om verschillende dozen gekarameliseerde amandelen te kopen, hun favoriete snack.

“Ik vond het leuker toen je ze gratis weggaf,” mopperde Manuel op een dag terwijl hij een paar muntjes overhandigde.

“Als je het niet leuk vindt, zoek je ze maar ergens anders,” antwoordde Alma zonder hem aan te kijken. Ze gaf hem een blikje en stopte snel de muntjes in haar zak. “We kunnen hier niet te lang blijven hangen,” voegde ze er haastig aan toe.

Het meenemen van de blikjes naar school was inderdaad riskant geworden. Meneer Sobek had snel door dat de leerlingen nog steeds Pinkamax dronken, en hij was woedend. Hij zette een nieuw bord op de speelplaats: “*Het drinken van Pinkamax op school is ten strengste verboden. Elke leerling die met een blikje wordt betrapt, zal streng worden gestraft.*”

De dreiging schrok de kinderen niet af – het maakte hen alleen maar voorzichtiger. Alma en Tim deelden de blikjes nu alleen nog uit in een verborgen hoek achter de school, buiten het zicht van leraren. En vanwege het extra risico verdubbelden ze de prijs.

Terwijl Alma wegliep van hun geheime handelsplek, haalde Manuel haar in. “Ik zou Pinkamax heus ergens anders kunnen krijgen hoor...” zei hij geheimzinnig.

“Wat bedoel je?” Alma fronste.

“Ik hoorde dat je vriendin Joan ook Pinkamax verkoopt. Zelfs voor een lagere prijs.”

“Dat is onmogelijk! Waar zou zij nog meer blikjes vandaan kunnen halen?” vroeg Alma argwanend.

“Haar lerse nicht bracht een hele koffer vol mee toen ze haar vorig weekend bezocht.”

“Dat is onzin!”

“Dat zullen we nog wel zien,” zei Manuel terwijl hij zijn schouders ophaalde en liep weg.

Hoofdstuk Vijf

Waar Joan in de problemen komt

Het was drie dagen geleden dat Alma voor het laatst met Joan had gesproken. Ze voelde zich verraden en boos. Veel leerlingen gaven de voorkeur aan Joan's Pinkamax, die ze clandestien begon te verkopen op dezelfde geheime plek achter de school. En toen ging het mis.

 kijk voor uitleg in de woordenlijst achterin

Op een avond kwamen drie oudere jongens naar Joan toe. Voordat ze kon reageren, grepen ze haar tas en renden ermee weg. Gelukkig raakte Joan niet gewond, maar ze was doodsbang. Trillend en met tranen in haar ogen rende ze naar huis en belde onmiddellijk Alma om te vertellen wat er was gebeurd.

Toen Alma het hoorde, vergat ze hun ruzie meteen. Haar handen balden zich tot vuisten. Ze was boos, maar ook vastberaden. Ze moesten een manier vinden om de gestolen tas terug te krijgen – en nog belangrijker, de kostbare blikjes. Zelfs als dat betekende dat ze risico's moesten nemen.

Tim voelde al snel dat zijn zus iets van plan was. Het duurde niet lang voordat hij haar het hele verhaal ontfutselde.

Maar voor de eerste keer was hij niet bang. Niet om gepakt te worden, niet om in de problemen te komen. Dit was te serieus. Tim wist dat er maar één ding was dat hij kon doen.

Toen Oma Arlette het verhaal van haar kleinzoon hoorde, was ze geschokt. De volgende dag regelde ze onmiddellijk een afspraak met meneer Sobek, de directeur, om te eisen dat hij de veiligheid rond de school

herstelde en een einde maakte aan deze absurde illegale handel ✱ in roze blikjes. Meneer Sobek, woedend dat zijn verboden werden genegeerd en er daardoor onrust was op school, stemde in met een spoedbijeenkomst in zijn kantoor. Ondanks de wanhopige protesten van Alma en Tim stond Oma Arlette erop dat zij ook aanwezig zouden zijn.

“Mevrouw,” begon meneer Sobek, “ik wil u bedanken voor het onder mijn aandacht brengen van de chaos op mijn school.”

“Het is niet de chaos die mij zorgen baart,” antwoordde Oma Arlette streng, “het is het geweld dat zich onder uw leerlingen verspreidt.”

“Absoluut, absoluut,” knikte meneer Sobek snel. “Het is onacceptabel, en ik ben blij dat u het verstand had om de daders hier te brengen.” Hij wierp Alma en Tim een scherpe blik toe, die ongemakkelijk in hun stoelen wegzakten.

“De daders?” herhaalde Oma Arlette met opgetrokken wenkbrauwen. “Meneer de directeur, de enige dader in deze kamer... bent u.”

Hoofdstuk Zes

Waar oma Arlette een oplossing voorstelt

Meneer Sobek was sprakeloos. Alma en Tim keken verbaasd naar hun grootmoeder. Oma Arlette rechtte haar rug en genoot duidelijk van het effect van haar woorden.

“Wat bedoelt u?” mompelde meneer Sobek uiteindelijk. “Ik heb alles gedaan om dit probleem te stoppen! Zodra ik de schade zag die dit belachelijke drankje veroorzaakte, heb ik de automaat weggehaald, alle resterende blikjes weggegooid en een strikt verbod op Pinkamax ingesteld.” ✱

“Oh, u heeft zeker veel gedaan,” gaf Oma Arlette toe. “Niemand ontkent dat. Maar u moet toegeven – uw plan heeft niet bepaald gewerkt.”

“Wat bedoelt u?” vroeg meneer Sobek met een frons.

“Nou,” zei Oma Arlette met een ironische glimlach, “uw leerlingen hebben nog nooit zoveel Pinkamax gedronken als nu.”

“Die kleine onruststokers respecteren de regels niet!” briede meneer Sobek, terwijl hij Alma en Tim weer vernietigend aankeek.

“Regels of geen regels,” zei Oma Arlette onverstoorbaar, “de gevolgen van uw verbod zijn rampzalig geweest. Een leerling is aangevallen vanwege dit drankje! We mogen van geluk spreken dat er niets ergers is gebeurd...”

“De verantwoordelijke leerlingen zullen streng gestraft worden,” verzekerde meneer Sobek haar.

“Misschien,” gaf Oma Arlette toe. “Maar dat lost het echte probleem niet op.”

Meneer Sobek keek gefrustreerd. “Wat stelt u dan voor dat ik doe? De Pinkamax-gekte

verstoort de lessen, vult de school met afval en maakt mijn docenten wanhopig! Ik moet iets doen!”

“Natuurlijk moet er iets gebeuren,” zei Oma Arlette.

“Precies!” zei meneer Sobek opgelucht.

“Maar niet dit,” voegde Oma Arlette er vastberaden aan toe. “Misschien zou u eerst aan de leerlingen moeten uitleggen waarom u vindt dat ze minder Pinkamax zouden moeten drinken?”

Meneer Sobek antwoordde niet. Plotseling realiseerde hij zich dat hij het probleem nooit echt met de leerlingen had besproken. Die gedachte verontrustte hem. Achter zijn strenge uiterlijk gaf hij oprecht om zijn leerlingen en had hij echt gedacht dat het verbieden van Pinkamax de beste beslissing was.

Oma Arlette zag zijn aarzeling en ging verder. “Toen u zag dat de kinderen toch Pinkamax bleven drinken na het verwijderen van de automaat, had u eerlijke regels kunnen instellen in plaats van een harde, absolute ban op te leggen.”

“Eerlijke regels?” herhaalde meneer Sobek nors, al klonk er een vleugje van nieuwsgierigheid in zijn stem.

Hoofdstuk Zeven

Waar de toneelclub een geschenk ontvangt

Het schooljaar liep ten einde. De dingen waren weer normaal op Alma en Tim's school, en wat meneer Sobek nog steeds in zijn meest plechtige stem 'De Pinkamax-affaire' noemde, was een verre herinnering.

Die avond was het eindtoneelstuk van de toneelclub en Alma en Tim keken uit naar de voorstelling waar Joan in speelde. Voordat hij naar zijn stoel ging, maakte Tim een snelle omweg naar de aula, waar een nieuwe automaat was geïnstalleerd. In tegenstelling tot de oude, bood

deze een selectie gezondere drankjes aan. Dit was een van de beslissingen die waren genomen tijdens de grote bijeenkomst na Oma Arlette's gesprek met de directeur.

Iedereen was uitgenodigd voor de bijeenkomst – zelfs de ouders. Het was een behoorlijke discussie. De moeder van Manuel had fel gepleit voor een totaalverbod op Pinkamax vanwege de veiligheidsrisico's. Ondertussen had de vader van Alma en Tim gesuggereerd om het niet volledig te verbieden, maar gewoon te **reguleren** wanneer en waar het gedronken mocht worden. Mevrouw Bril, Alma's lerares, had voorgesteld om de automaat naar de lerarenkamer te verplaatsen.

“Geen zorgen,” had Manuel opgemerkt. “het bedrijf heeft net aangekondigd dat Pinkamax vanaf volgende week in elke winkel in de stad te koop is.”

“Rampzalig!” had meneer Sobek geroepen, al voorstellende hoe zijn school opnieuw zou overstromen met roze blikjes.

“Niet nodig om te panikeren,” had de vader van Alma en Tim kalm ge-

zegd. “Ik denk juist dat het goed is dat het nu overal te koop is.” Voegde hij toe.

“Goed?” Zei meneer Sobek stellig. “Meent u dat echt serieus? Als die paar blikjes al zo’n chaos kunnen veroorzaken, beeld je eens in wat voor onrust er zou ontstaan als ze altijd en overal beschikbaar zijn!”

“Misschien,” had de vader vastberaden geantwoord, “kwam de verleiding niet door de drank zelf, maar door het feit dat het zeldzaam – en daarna verboden – was.”

Sommige ouders en leraren waren nog niet overtuigd. Veel van hen slo-ten zich aan bij het standpunt van meneer Sobek: ze moesten ervoor zorgen dat Pinkamax niet voor meer onrust zou zorgen. Uiteindelijk was er een compromis bereikt: leerlingen zouden enkel Pinkamax mogen drinken op vrijdagen tijdens de lunchtijd. Manuel’s moeder had daarbij voorgesteld om de oude automaat te vervangen door een die gezondere drankjes aanbood.

Eerst waren de leerlingen enthousiast dat Pinkamax eindelijk verkrijg-

baar was in de winkel. Ze haastten zich om het te kopen, verlangende naar hun geliefde frisdrankje. Maar na een tijdje verwaterde dat enthousiasme en waren er bijna geen roze blikjes meer in de prullenbakken op school te bekennen.

Het toneelstuk stond op het punt te beginnen. De aula was inmiddels volgelopen met levendig publiek. Stralend betrad meneer Sobek het podium en zei: “Beste leerlingen, collega’s, ouders...” Hij keek recht in de ogen van oma Arlette op de eerste rij en voegde snel toe “en lieve grootouders natuurlijk!” Er werd wat gelachen in de zaal. “Met trots verwelkom ik jullie vanavond bij onze voorstelling. Nu het

schooljaar ten einde komt, bedank ik graag iedereen die heeft bijgedragen aan dit jaar en deze fantastische show. Geniet van het optreden!”

Net toen hij bijna van het podium was gelopen, twijfelde hij even en beende toch terug naar de microfoon. “Oh, even vergeten,” voegde hij toe, “ik wil ook graag de gulle anonieme donor bedanken die elk lid van de toneelclub een doos heerlijke gekarameliseerde amandelen heeft gestuurd. Ik heb er net een paar geprobeerd en ik moet zeggen... ze zijn absoluut verslavend!”

In het publiek fluisterde de vader van Alma en Tim tegen zijn vrouw: “En zo begint het weer...”

EINDE

Om verder te denken...

Vond je het avontuur van Alma en Tim leuk? Hier zijn wat vragen om je te helpen nadenken over wat er is gebeurd. Elk niveau wordt een beetje moeilijker, dus probeer ze maar eens!

Begrijpen

1. Waarom wilden zoveel leerlingen Pinkamax? Hoe gedroegen ze zich toen ze het niet konden krijgen?
2. Waarom denk je dat meneer Sobek besloot de automaat weg te halen? Welke problemen probeerde hij op te lossen?
3. Hoe vonden de leerlingen manieren om toch Pinkamax te blijven drinken? Welke risico's namen ze om eraan te komen?
4. De school wilde oorspronkelijk het Pinkamax-geld gebruiken voor het eindtoneelstuk. Wat gebeurde er in plaats daarvan?

5. Denk Dieper

1. Denk je dat het verbieden van Pinkamax een goed idee was? Waarom wel of niet?
2. Wat vind je van de manier waarop Alma en Tim de situatie aanpakten? Zou jij iets anders hebben gedaan?
3. Waarom denk je dat sommige leerlingen bereid waren om meer te betalen voor Pinkamax na het verbod?
4. Wat hadden meneer Sobek of de leraren anders kunnen doen om de problemen te voorkomen?

Verken Grote Ideeën

1. Waarom willen mensen soms dingen nog liever hebben wanneer ze te horen krijgen dat ze die dingen niet mogen?
2. Welke problemen kunnen er ontstaan wanneer dingen verboden worden? Zijn er situaties waarin een verbod wel goed werkt?
3. Hoe ontstaan geheime markten? Wat zijn de gevaren van iets in het geheim verkrijgen in plaats van openlijk?
4. Hoe kunnen regels zo worden opgesteld dat mensen ze eerder zullen naleven?

Juridische woordenlijst

Clandestien

Iets dat in het geheim gebeurt, vaak om opsporing of straf te vermijden. Clandestiene activiteiten worden meestal uitgevoerd om regels of wetten te omzeilen.

Illegale Handel

De geheime of illegale handel in goederen, vooral die verboden of moeilijk te verkrijgen zijn. Illegale handel kan gaan over drugs, maar ook over verboden voorwerpen of namaakproducten.

Regulering

Een officiële regel of reeks regels die bepaalt hoe iets wordt gedaan of gebruikt. Regelgeving wordt gebruikt om risico's te beheersen en veiligheid te garanderen zonder een activiteit of product volledig te verbieden.

Verbod

Een beslissing om iets volledig te verbieden, meestal omdat het als schadelijk wordt beschouwd. Verboden kunnen betrekking hebben op stoffen, activiteiten of gedragingen.

Verslaving

Een sterke en soms schadelijke behoefte om regelmatig iets te hebben of te doen. Verslaving kan betrekking hebben op stoffen zoals drugs of alcohol, maar ook op gewoonten zoals gamen, junkfood eten of te veel winkelen.

De onderzoekers achter het verhaal

Dr. Thomas Joyce

Thomas is universitair docent strafrecht en criminologie aan Tilburg University. Hij geeft les in en doet onderzoek naar georganiseerde criminaliteit. Een groot deel van zijn werk gaat over illegale handel. Dit verhaal past bij zijn onderzoek en stimuleert ons om na te denken over hoe het verbieden van bepaalde dingen kan leiden tot verschillende, soms onverwachte uitkomsten!

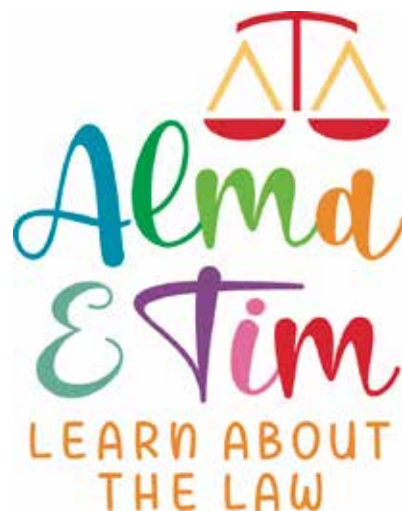

De auteur van het verhaal

Dr. Alice Dejean de la Bâtie

Alice is universitair docent strafrecht aan Tilburg University. Met advies en uitleg van Thomas schreef Alice dit verhaal als onderdeel van een project om wetenschappelijk onderzoek toegankelijker te maken voor kinderen. Ze gelooft dat het werk van haar collega's essentieel en fascinerend is voor het begrijpen van onze samenleving en het bouwen van een rechtvaardigere wereld. Voor haar is het belangrijk om deze kennis te delen met kinderen, omdat zij de leiders van morgen zijn. Alice is ervan overtuigd dat kinderen complexe ideeën kunnen begrijpen, zolang deze op een eenvoudige en duidelijke manier worden uitgelegd. Denk jij dat ze gelijk heeft?

Wat is het Recht?

Dit verhaal maakt deel uit van de serie *Alma & Tim Learn about the Law*, een titel die we kunnen vertalen als: “Alma en Tim leren over het recht”. Deze serie is geïnspireerd door het werk van verschillende onderzoekers aan Tilburg University. Het is speciaal ontworpen voor jonge lezers en biedt een blik op de fascinerende wereld van de rechtenstudie, rechtvaardigheid en mensenrechten.

Maar wat zijn recht en rechtvaardigheid eigenlijk? Het recht bestaat uit regels die ons helpen om goed samen te leven. Deze regels vertellen ons wat we mogen doen en wat we beter kunnen vermijden, zodat iedereen zich veilig en gerespecteerd voelt. Rechtvaardigheid zorgt ervoor dat iedereen deze regels op een eerlijke manier volgt. Ze helpt om conflicten op te lossen en beschermt degenen die dat nodig hebben, waarbij ze ervoor zorgt dat iedereen met respect wordt behandeld. Door de avonturen van Alma en Tim ontdek je hoe belangrijk deze ideeën van recht en rechtvaardigheid zijn in ons dagelijks leven.

Wanneer een mysterieuze automaat op school verschijnt, raken Alma en Tim in de ban van het sprankelende roze drankje. Maar al snel ontstaat chaos. Leerlingen kunnen er geen genoeg van krijgen, en de directeur besluit het te verbieden. Toch maakt dat alles alleen maar erger: geheime handel, hoge prijzen en zelfs diefstal volgen.

Kunnen Alma en Tim de situatie

redden voordat het helemaal uit de hand loopt?

Dit verhaal maakt deel uit van de serie 'Alma en Tim leren over de wet', en is geïnspireerd door academisch onderzoek naar rechtvaardigheid, strafrecht en mensenrechten. Het bevat een juridische woordenlijst en vragen om jonge lezers te helpen nadenken over eerlijkheid, regels en hoe je opkomt voor wat juist is.

